

Arrest

nr. 147 707 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de van 12 januari 2015 tot verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en legde op 13 juni 2012 een aankomstverklaring (bijlage 3) af bij het gemeentebestuur van Aalst. Verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 20 juni 2012.

1.2. Verzoeker legde op 21 september 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Aalst met mevrouw B. L. M., van Belgische nationaliteit.

1.3. Verzoeker diende op 21 september 2012 een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L. M.

1.4. De burgemeester van de stad Aalst nam op 21 maart 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Verzoeker diende op 10 januari 2014 een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L. M.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 juni 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Verzoeker diende op 15 juli 2014 een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L. M.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 12 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 15 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2014 werd ingediend door:

Naam: D.(...)

Voorna(a)m(en): O.(...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1.123 euro per maand. Zonder pensioenfiche of attest van de uitbetalende instantie is het ons echter niet duidelijk wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is. Het is belangrijk dit te weten, gezien indien het geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien haar leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar wel inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Zonder bijkomende informatie kan dus niet beoordeeld worden of de beschikbare bestaansmiddelen aan de vereisten voldoen.

Zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, blijkt het maandelijks beschikbare bedrag minder te zijn dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 300 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel bespreekt verzoeker onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dienaangaande het volgende:

“(…)

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat men enkel rekening gehouden heeft met de inkomsten van de referentiepersoon, en niet met de eigen inkomsten van verzoeker.

(…)

Verzoeker heeft in het kader van zijn vorige aanvraag, alsook in het kader van huidige aanvraag zijn inkomsten voorgelegd, zodat verwerende partij niet dienstig kan beweren dat zij niet op de hoogte was van de inkomsten van verzoeker.

(…)”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap erkend te zien, dient verzoeker op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan te tonen dat de Belgische onderdaan – partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ‘beschikt’.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 15 juli 2014 volgende documenten voorlegde: zijn paspoort, het attest van wettelijke samenwoning, een bewijs van samenwoning van 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag en een geregistreerd huurcontract. Verzoeker werd toen gevraagd om ten laatste op 15 oktober 2014 de volgende documenten over te maken: *“bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg.”* Blijkens het administratief dossier maakte een medewerker van de stad Antwerpen op 15 oktober 2015 volgende bijkomende documenten over: een bewijs van ziekteverzekering in België, een aantal rekeninguittreksels waaruit de storting blijkt van het pensioen van de Belgische referentiepersoon en een aantal loonfiches van verzoeker op basis van zijn tewerkstelling bij BVBA Helin. De medewerker van de stad Antwerpen stelde in zijn mailbericht van 15 oktober 2014 het volgende: *“Hierbij bezorg ik u de gevraagde documenten (...) bewijzen inkomsten referentiepersoon (vrouw heeft pensioen en man werkt).”*

2.5. Verzoeker stelt dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met zijn eigen inkomsten waardoor volgens hem het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. De Raad stelt vast dat in de beslissing met betrekking tot de bestaansmiddelen het volgende wordt vermeld: *“Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1.123 euro per maand.”* Er wordt nergens gewag gemaakt van de eigen loonfiches die verzoeker heeft neergelegd.

2.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dienaangaande als volgt:

“(…)

Verzoeker kan ook niet voorhouden als zou dienen rekening te worden gehouden met zijn inkomsten. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk en luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Het is de Belgische onderdaan die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 123.474 van 30 april 2014.

“Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk het volgende bepaalt: “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: – dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Verzoeker laat na aan te tonen dat zijn partner over zijn inkomsten beschikt terwijl overeenkomstig voormelde bepaling de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken.

(...)”

2.7. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij over tot een *a posteriori*-motivering waarom het eigen inkomen van verzoeker in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet zou mogen worden verdisconteerd. Deze overwegingen kunnen echter niet in de beslissing zelf worden gelezen en er evenmin uit worden gededuceerd. Daargelaten de vraag of verzoeker door het voorleggen van eigen loonfiches aannemelijk kan maken dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ‘beschikt’, blijkt uit de beslissing niet dat de vaststelling van de feiten met de nodige zorgvuldigheid is gebeurd. Uit niets kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de neergelegde loonfiches bij zijn beoordeling van het dossier heeft betrokken. Er kan niet worden nagegaan of de beslissing steunt op een deugdelijke feitengaring aangezien nergens melding wordt gemaakt van de door verzoeker neergelegde loonfiches.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De andere onderdelen van het middel dienen niet te worden onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN